

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **V. T. B.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 21

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2025, č. j. OAM-1530/BA-BA07-VL15-PZ-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím o prodloužení doby trvání zajištění v zařízení pro zajištění cizinců ze dne 26. 2. 2025, č. j. OAM-1530/BA-BA07-VL15-PZ-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodl tak, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu §

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

46a odst. 5 zákona o azylu prodloužil dobu zajištění do 11. 5. 2025. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou, ve které navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 10. 11. 2024 byl žalobce kontrolován při pobytové kontrole. Na výzvu policie nepředložil žádný doklad totožnosti. Police České republiky, Krajské ředitelství policie Hlavního města Prahy (dále jen „krajské ředitelství“) rozhodnutím ze dne 10. 11. 2024, č. j. KRPA-352092-14/ČJ-2024-000022-ZSV, rozhodlo tak, že se podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999, o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobce zajišťuje za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění cizince byla stanovena podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.
3. Rozhodnutím ze dne 11. 11. 2024, č. j. KRPA-27/ČJ-2024-000022-ZSV, krajské ředitelství uložilo žalobci správní vyhoštění a stanovilo dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, na dobu 1 roku.
4. Žalobce dne 12. 11. 2024 požádal o udělení mezinárodní ochrany.
5. Rozhodnutím o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců ze dne 15. 11. 2024, č. j. OAM-1530/BA-BA07-BA06-PS-2024, rozhodl žalovaný tak, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a podle § 46a odst. 5 zákona o azylu dobu trvání zajištění stanovil do 2. 3. 2025.
6. Následně byl žalobce předvolán k pohovoru ve věci mezinárodní ochrany a vyzván k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Poskytnutí údajů se uskutečnilo dne 20. 11. 2024. Žalobce uvedl, že je ateistou, nemá žádné politické přesvědčení, je ženatý, ale s manželkou není v kontaktu. Děti žijí ve Vietnamu. Uvedl, že na přelomu října a listopadu 2022 letecky opustil Vietnam, vycestoval na základě platného víza do Rumunska, kde měl zajištěnou práci i ubytování. V srpnu 2023 opustil Rumunsko a přijel do České republiky. Žalobce disponoval rumunským vízem s platností od 18. 10. 2022 do 15. 1. 2023. Dále sdělil, že žádá o mezinárodní ochranu kvůli velkým dluhům ve Vietnamu; peníze si půjčil od černé společnosti. Musí živit své dvě děti ve Vietnamu, proto chce v České republice zůstat a získat dostatek finančních prostředků, aby se mohl vrátit do vlasti a starat se o děti.
7. Žalobce požádal dne 15. 1. 2025 (podání bylo doručeno žalovanému dne 17. 1. 2025) o přezkum důvodů trvání zajištění s návrhem na vydání zvláštního opatření. K podání žalobce přiložil Doklad (potvrzení) o zajištění ubytování, podepsaný dne 27. 11. 2024, podle kterého ubytovatel potvrdil, že poskytne žalobci ubytování na dobu od 27. 11. 2024 do 10. 11. 2025 na adrese X.
8. Dne 20. 1. 2025 žalovaný vydal rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení pro zajištění cizinců ze dne 20. 1. 2025, č. j. OAM-1530/BA-BA07-VL15-PŘZ-2024, jímž o žádosti žalobce rozhodl tak, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu dobu trvání zajištění stanovil do 2. 3. 2025.

9. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl, že je žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a podle § 46a odst. 5 zákona o azylu prodloužil dobu zajištění do 11. 5. 2025.
10. Z úřední činnosti je krajskému soudu známo, že žalobce dne 2. 3. 2025 podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2025, č. j. OAM-1530/BA-BA07-HA06-2024, jímž žalovaný zamítl žádost žalobce o mezinárodní ochranu podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou.

III. Žaloba

11. Žalobce nejprve obecně namítal porušení § 2 odst. 2, 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech.
12. Žalobce brojil proti tomu, že žalovaný nevyužil možnosti uložit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Sdělil, že nemá zájem mařit průběh řízení o mezinárodní ochraně, ani řízení před Krajským soudem v Ostravě. Jeho cílem je postupovat v souladu s právním řádem České republiky a svůj pobyt v zemi legalizovat. Pokud žalovaný tvrdí, že samotným podáním žaloby proti negativnímu rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu je nutné prodloužit dobu zajištění, je tato skutečnost lichá. Nelze přičítat k tíži žalobce, že chce svůj pobyt v České republice legalizovat a má snahu k tomu využít všechny opravné prostředky, tedy i žalobu.
13. Podle žalobce je zajištění neadekvátně přísným prostředkem pro zabezpečení účelu pro případné vyhoštění. Podle žalobce měl žalovaný postupovat podle § 47 zákona o azylu a uložit některé ze zvláštních opatření. Žalobce má zajištěno ubytování na adrese X, na adrese tohoto ubytování bude mít řádně označenou domovní schránku a bude si přebírat veškerou poštu. V případě, že by byl žalobce propuštěn ze zařízení pro zajištění cizinců, nebyl by nucen setrvat v pobytovém středisku, což je z ekonomického hlediska výhodnější pro Českou republiku. Tím, že je žalobce nezákonně zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, vznikají jak České republice, tak žalobci zbytečné náklady, které by nevznikly, pokud by žalovaný uložil žalobci zvláštní opatření. Žalobce by případně uložené zvláštní opatření dodržoval, má zájem na dodržování právních předpisů, nehodlá na území České republiky páchat trestnou ani jinou protiprávní činnost či narušovat veřejný pořádek. K žalobě žalobce přiložil Doklad (potvrzení) o zajištění ubytování, podepsaný dne 27. 11. 2024, podle kterého ubytovatel potvrdil, že poskytne žalobci ubytování na dobu od 27. 11. 2024 do 10. 11. 2025 na adrese X.
14. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
15. Současně žalobce navrhl, aby krajský soud přiznal žalobě odkladný účinek.

IV. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů žalovaný vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto

úvahy vedly. Žalovaný popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců, respektive k nepropuštění ze zařízení pro zajištění cizinců stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

17. Podle žalovaného nelze žalobci uložit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, jelikož žalobce několikrát ignoroval rozhodnutí správního orgánu a je zjevné, že svou pobytovou situaci nechce nijak legálně řešit. Na území České republiky není nikde hlášen k pobytu, nemá na území republiky žádné zázemí, nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie, naopak ve vlasti má děti. Z okolností případu vyplývá, že se nelze spolehnout na to, že žalobce nevyužije ubytování na soukromé adrese jako příležitost k tomu, aby opětovně zmizel z dosahu správních orgánů. V řízení tedy nebyly prokázány důvody, pro které by bylo možné se domnívat, že mírnější opatření bude v praxi účinné.
18. Žalovaný se dále v souladu s § 46a odst. 5 zákona o azylu vysvětlil, jakým způsobem dospěl k době zajištění do 13. 5. 2025.
19. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci soudem

20. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).
21. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu bez nařízení ústního jednání, protože žalobce jednání nenavrhoval, krajský soud uskutečnění jednání nepovažoval za nezbytné a žalovaný souhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání.
22. Krajský soud se nejprve zabýval rozsahem přezkumu žaloby. Postupoval v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námítky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění *neuplatní* pravidlo soudního přezkumu v *mezích uplatněných žalobních bodů* (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS). Tyto závěry lze vztáhnout na rozhodnutí o propuštění ze zařízení podle § 46a zákona o azylu, v uvedených intencích tak krajský soud přistoupil k posouzení zákonnosti rozhodnutí o nevyhovění žádosti o propuštění ze zařízení.
23. Žaloba **není důvodná**.
24. Žalobce nejprve obecně namítal porušení § 2 odst. 2, 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 správního řádu, čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech. Tyto obecné námítky však soud nepovažuje za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých*

„obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní názor na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní názor na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedené obecné námitky žalobce nedostály, neboť jde pouze o citace a parafráze ustanovení správního řádu, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Soud se proto jimi samostatně nezabýval a rozhodnutí přezkoumal pouze v rozsahu řádných žalobních bodů.

25. Žalobce brojil proti tomu, že bylo zajištění prodlouženo kvůli tomu, že žalobce podal žalobu proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a žalovaný neuložil žádné ze zvláštních opatření.
26. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Z tohoto důvodu, tedy dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, byl žalobce rozhodnutím o zajištění ze dne 15. 11. 2024 zajištěn. V nyní napadeném rozhodnutí žalovaný vysvětlil, z jakých konkrétních důvodů přistoupil k prodloužení zajištění žalobce. Vysvětlil, že od rozhodnutí o zajištění nedošlo ke změně důvodů, pro které byl žalobce zajištěn. Současně sdělil, že již rozhodl o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a neshledal ji důvodnou. Žalobce proti rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu brojil žalobou, která má ze zákona automaticky odkladný účinek. Žalovaný tak uvedl konkrétní důvody, proč považoval za nutné zajištění žalobce prodloužit. Jeho úvaha je přezkoumatelná, založená na konkrétních podkladech. Žalovaný žalobce nesankcionuje za to, že žalobu podal, ale musí reagovat na důsledky, které s podáním žaloby souvisejí, zde se jedná o odkladný účinek žaloby.
27. Žalobce zejména nesouhlasil s tím, že žalovaný neuložil zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu.
28. Zvláštním opatřením podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se rozumí rozhodnutím žalovaného uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným, nebo b) osobně se hlásit žalovanému v době ministerstvem stanovené. Povaha obou zvláštních opatření osobní svobodu cizince neomezuje, a proto je-li důvodná hrozba jeho útěku či skrývání, jejich uložení zpravidla na místě nebude.
29. K aplikaci těchto ustanovení, jimiž zákon o azylu transponoval čl. 8 odst. 2 a 4 přijímací směrnice, se vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48. V něm vyložil, že pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je třeba tyto okolnosti zvažovat i při

posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Přitom nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Zvláštní opatření lze proto považovat za účinná, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky – bez fyzického zajištění žadatele. Uvedl, že „*jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince.*“ Volba zvláštních opatření je totiž v první řadě „*vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat. Uložení zvláštního opatření musí být dostatečné k zabezpečení jeho účasti nejen v řízení ve věci mezinárodní ochrany, nýbrž rovněž pro případ výkonu rozhodnutí o vyhoštění, pokud by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (...).* Existují-li skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení či výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2019, č. j. 10 Azs 244/2019-34).

30. Důvody, proč u žalobce nelze uložit zvláštní opatření, se již žalovaný zabýval, a to na str. 4 rozhodnutí o zajištění. Skutečnost, že žalobce předložil potvrzení o ubytování na adrese X, žalovaný posoudil na straně 2 rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení pro zajištění cizinců. Na předchozí rozhodnutí napadené rozhodnutí odkazovalo. Úvahy žalovaného ohledně potvrzení o ubytování v rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení přezkoumal i Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 26. 2. 2025, č. j. 20 Az 3/2025-15. Od vydání rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení žalobce nepředložil žádné nové důkazy ani netvrdil nové skutečnosti, které by shora uvedené závěry správních orgánů zvrátily.
31. V nyní posuzované věci žalobce opětovně obecně namítal, že bude s žalovaným spolupracovat a není důvod se domnívat, že by mařil řízení, nepřebíral poštu či utekl. Předložil doklad o zajištění ubytování na soukromé adrese, přičemž se jednalo o shodný doklad, kterým se žalovaný zabýval v rozhodnutí o nepropuštění ze zajištění. Vysvětlil, že potvrzení o ubytování nelze bez uvedení dalších okolností s ohledem na pobytovou historii žalobce a nerespektování právních předpisů shledat jako záruku toho, že se bude na dané adrese zdržovat a poskytovat žalovanému potřebnou součinnost. Žalobce o mezinárodní ochranu požádal v zařízení pro zajištění cizinců poté, co byl zajištěn a stál před reálnou hrozbou správního vyhoštění. Žalobce nemá dle jeho vyjádření k České republice žádné vazby, jeho finanční situace je nejasná, nemůže ani pracovat (dle zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti může žadatel o mezinárodní ochranu být zaměstnán až po uplynutí 6 měsíců ode dne podání žádosti). Žalobce nenavozuje jistotu v plnění všech jeho povinností, spojených se zvláštním opatřením (např. povinnost pravidelně dojíždět a hlásit se ministerstvu ve smyslu § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu). Přes citované odůvodnění v nyní posuzované věci žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti týkající se možnosti uložení zvláštních opatření, nedoplnil konkrétní informace k potvrzení o ubytování. Žalovaný proto v napadeném rozhodnutí doplnil, že žalobce již několikrát ignoroval rozhodnutí správního orgánu a je zjevné, že svou pobytovou situaci nechce nijak legálně řešit. Na území České republiky není nikde hlášen k pobytu, a také nemá v České republice žádné zázemí a nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie, naopak ve vlasti má děti.

32. Krajský soud se s výše uvedenými závěry ztotožňuje. Potvrzení o ubytování bez uvedení dalších okolností nelze samo o sobě shledat jako záruku toho, že by se žalobce na dané adrese skutečně zdržoval. Žalobce neuvedl žádné argumenty, které by představovaly alespoň nějakou indicii pro závěr, že žalobce by zvláštní opatření skutečně dodržoval. Nevysvětlil, jak by ubytování financoval, kdo mu jej poskytl, nesdělil žádné individuální okolnosti, na základě kterých by bylo možné dojít k závěru, že žalobce skutečně změnil svůj přístup a s žalovaným by spolupracoval. Obecné tvrzení, že by žalobce zvláštní opatření dodržoval, má zájem na dodržování právních předpisů a nehodlá na území České republiky páchat trestnou ani jinou protiprávní činnost či narušovat veřejný pořádek, takovouto skutečností není.
33. Z výše uvedených důvodů žalovaný nepochybil, pokud dospěl k závěru, že se okolnosti případu žalobce nezměnily a je tak s ohledem na soudní řízení a odkladný účinek žaloby potřeba prodloužit zajištění žalobce. Taktéž dle krajského soudu nelze žalovanému vytknout, že neuložil zvláštní opatření. Jeho odůvodnění, proč nepostupoval podle § 47 zákona o azylu vzhledem k odkazu na předchozí rozhodnutí týkající se žalobce a k tomu, že nedošlo k žádné změně okolností, dle krajského soudu v této věci ob stojí.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

34. Krajský soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
35. O návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud samostatně nerozhodoval, neboť po učinění nezbytných procesních úkonů rozhodl ve věci samé.
36. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Ostrava 27. března 2025

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.